

CÒN ĐÓ KHÔNG?

Hồng Mộc (PK 1968 – 1975)

Có ngày nào đó rồi tôi cũng sẽ về thăm lại bạn.

Sẽ rủ lão Huy cùng ép mình trên chiếc xe đồ ọp ẹp thời Bảo Đại, ịch vượt qua đoạn đường gập ghềnh dài thật dài.

Chắc không cần vội vàng chi.

Cứ thong dong ngắm nhìn đồng ruộng chín vàng mênh mông hai bên đường, rồi tự lẩn tránh câu hỏi, vì đâu đất nước có gạo xuất cảng nhất nhì thế giới mà người nông dân vẫn cứ mãi đói nghèo ...

Sẽ nhìn những mái nhà tranh ẩn hiện sau hàng cau xanh xa xa, và tự hỏi bàn tay định mệnh nào đã gieo những con người kia xuống mảnh đất này, để mặc họ nhọc nhằn lao khổ, hoặc may ra, mơ an phận “*Dù Nghèo Mà Vui, Hỏi Ai Không Mím Môi Cười*”, như lời thơ của bài nhạc xưa nào đó ...

Sẽ nhìn chăm chú, cố ghi nhớ gương mặt r ám nắng của cô gái quê ngồi đối diện, đang ngủ gà gật, bỏ rơi chiếc nón lá, ý tứ nhưng vô tình, che úp hững hờ trên bầu ngực tròn trĩnh, nhấp nhô theo nhịp xe đường xa gập ghềnh ...

Sẽ chỉ nhìn thôi, không nghĩ ngợi gì.

Có lẽ hát rất nhỏ, vừa đủ cho mình và cho người ngủ gật nghe,

“*Tôi Yêu Người Xưa,*

Áo Nâu Hương Duyên Thật Thà.

Đời Mặn Nồng Hồng Lên Đồi Má ... ”

(*Nhật Nắng, Xuân Lôì*)

Sẽ nhìn theo người Chân Quê ấy. Nhìn theo người ngủ gà gật lúc nãy. Nhìn theo người bạn đường ngẩn ngui, từ bỏ mình, dù chưa bao giờ quen gã trai thành phố tro trên đang ngóng theo bồi hồi vô duyên có.

Sẽ nhìn theo cái dáng đi nhún nhảy mà nhịp nhàng không chỉ vì có đôi quang gánh trĩu nặng trên vai.

Sẽ nhìn theo nhịp đi như hợp vũ khúc của Cam Khô, Nhẫn Nại và Lặng Thâm.

Từng bước, từng bước, nhịp nhàng và chắc chắn, trên con đường đê lầy lội xiêu xiêu như Định Mệnh an bài trước mặt, mà xa xa vào cuối đường là vài bụi chuối hã còn rất non, thấp thoáng bên mái tranh nho nhỏ, trong đó có thể là hạnh phúc

rất đơn sơ, mà cũng biết đâu, không may, lại chỉ là một gã chồng say sưa bên đàn trẻ khăng khiu nheo nhóc đói.

Sẽ cứ nhìn theo, dù biết rồi cũng chẳng bao lâu.

Chuyến xe đời cứ lần lượt đưa mình ghé từng bến, từng bến, lần lượt gặp từng con người.

Đến rồi Đi.

Lâu thì gọi là *Nghĩa Trăm Năm*. Sớm thì gọi là *Tình Một Thuở*; như đang diễn ra với người *Tình Quê* đang nhịp bước trên con đường đê kia.

Mà dù bao lâu thì rồi, chỉ một ngoảnh mặt tón nãng lượng nhỏ nhoi chừng một hạt gạo thôi, cũng đủ lực xoay tất cả thành kỷ niệm, may ra thì êm đềm ...

Rồi sẽ chuyển qua bến đò.

Một bến đò rất xưa, xưa hơn trí nhớ mình có thể nhớ được. Chắc cũng tựa tựa như *Đò Dọc* của Bình Nguyên Lộc ...

Sẽ xuôi theo sông theo nước về thị xã Cái Nhum nhỏ nhắn mà hiền lành.

Sẽ để cho tiếng xình xích của chiếc thủy cơ Kubota III, hòa điệu cùng tiếng sóng nước xóc xách dội vào be thuyền, sóng sánh, rạt rào, xô vào hai bờ lạch trắng xóa, nhấp nhô lục bình ...

Sẽ dừng lại một chút bên Ao Sen năm xưa ấy.

Bên bờ thuở nào từng có những “*Chiều Nắng Tr Vàng Sưởi Ấm Nơi Nơi*”, mà có khi ngày nay, cùng với hàng chục ngàn hecta đất nông nghiệp phì nhiêu, đã hay đang, được hay bị biến thành sân golf cho chuyên gia Hàn/Đài/Trung, hay đã trở thành Khu Chế Xuất phun khói ô nhiễm mịt mù, hoặc khu quy hoạch cho *Khu Nhà Ở Cao Cấp*, mất rồi ...

Rồi sẽ bước đi trên con đường đê lầy lội.

Nghe tiếng ếch nhái vòng vọng buổi chiều vàng.

Ngửi mùi lúa đang lên đòng.

Nhìn những mái ngói đỏ đang thay màu cho những mái tranh xưa quen thuộc ngàn năm, một thuở thanh bình xa xăm cũ ...

Chắc sẽ nhận ra mình đang nôn nao trong lòng.

Chân sẽ vội vã hơn trên đường đê lầy lội, tai lắng nghe lại điệu cải lương vắng vắng xa xa từ chiếc máy thu thanh hàng xóm, nghe như tiếng tự tình

muôn thuở, đơn sơ mà chân thành, của người quê
chơn chất ...

Rồi thì sẽ gặp lại người xưa!

Tay giờ cao lên trời, hét vang vang như Phan
Thanh Bình trong giải Asian Cup mà Việt Nam
sẽ lại vượt chiếc cúp vàng ...

Sẽ chờ đến đêm khuya, thấp lên ngọn đèn dầu,
nhìn bà mẹ già xối nồi cơm bốc khói thơm, lung
linh gương mặt cằn khô mà hiền hoà ...

Sẽ ra ngồi ngoài hiên, lắng nghe cái yên lặng
thăm thẳm của đêm khuya diu diu ...

Sẽ để kỷ niệm nỏ dòn tan và thơm như bắp
nướng, mà bà mẹ đang lui cui quạt lửa đàng kia,
làm tươi thắm lại những mảnh hồn đã bắt đầu
cằn cỗi và cô đơn ...

Sẽ còn đó tất cả, phải vậy không?

Seattle WA 7/2013

Hồi các Đấng Con Trời

1. Giật mình thức dậy, trời vừa sáng.
Vươn vai Phù Đổng nhìn về bắc phương.
Mà xót thương!!!
Hương về chốn thiên đường
Nơi các đấng Con Trời đang ngự trị
trong bao nổi loạn ly...

Nước Tàu Có Loạn:
Vì đất nước Toàn Có Lậu,
Nội Mông rồi Tân Cương bùng khói lửa mịt
mù.
Hương Nhài thoang thoảng đòi dân chủ.
Hồi Mãn Tạng Mông đốt lửa Hồng.
Nguy cơ động loạn rung để chế,
Vỡ bóng đầu tư cháy cửa Rồng.
Chưa khai Bành Trướng đả Banh Ruột,
Chẳng kịp xâm lăng đã rửa lòng...

2. Giật mình thức dậy, trời vừa sáng.
Vươn vai Phù Đổng nhìn về bắc phương.
Mà xót thương!!!
Hương về chốn thiên đường,
Nơi các đấng Con Trời đang ngự trị,
trong bao nổi loạn ly...

Ôi bụi ngùi cảm thương cho Thiên triều
Đất nước có hùng cường
sao thiên tử lại loạn chiêu?
Đầu mơ bành trướng ôm giấc mộng
Miệng thét xâm lăng nháp “lưỡi rồng”

Chạnh lòng nhớ chuyện mới ngày nao...
“Trên sông Bạch Đằng Quân Nam hò reo
Tiếng sóng xô đưa bao con thuyền mảnh trôi
theo
Cờ bay chiêng trống khua quân dân lên
Làm cho lui tan hết quân Nguyên...”

Bồi hồi ngâm chuyện vẫn còn mang...

“Hà Hồi tiếp võ, Ngọc Hồi tan,
Và quân tướng Việt cùng hâm hờ,
Trần đến Thăng Long tựa thác ngàn.
Sĩ Nghị đang đêm trốn khỏi thành,
Sông Hồng cuốn xác vạn binh Thanh...”

Dòng sông thuở xưa vẫn trôi nhanh,
Cọc nhọn năm nao vẫn còn đánh.

“Mây nước thiêng liêng còn ghi chép rành
Thời liệt oanh của bao người xưa trung chánh
Vì yêu nước non vui lòng hiến thân
Liều mình ra tay tuốt gươm bao lần...”

Dòng sông thuở xưa vẫn trôi nhanh,
Cọc nhọn năm nao vẫn còn đánh.

Kìa đường Lưỡi Bò liếm biển Đông
Vướng cọc sông Nam đứt lưỡi rồng.
Dòng sông bắt khuất còn trôi đờ
Lịch sử hiên ngang vẫn mạnh dòng!

Hồng Mộc (PK 1968 – 1975)